

ÜMİDİMİZ

Akıntıya

kaptırmışız kendimizi, sürükleniyoruz. Modern zamanda insanlar ihtiyacı olmayan şeyleri de ihtiyaçtan sayarak onları elde etmek için efor sarfediyor. Yarın lazım olur, bir gün lazım olur düşüncesiyle olmadık şeyleri biriktiriyor. Evlerimizin ardiyesi, tavan arası hayatta bir defa bile kullanmayacağımız eşyalarla dolu. Teknolojinin getirdiği bir sonuç olarak ise her eşyanın kısa zamanda güncelliğini kaybetmesi.

Zaman

durmadan akıp gidiyor. Geçip giden zaman mı, ömür mü? Anlayamıyoruz. Ömür mü bizi, biz mi ömrü tüketiyoruz? Her gün bir zerremiz daha toprağa saplanıyor. Bununla birlikte başka neleri alıp götürüyor bizden zaman. Nezaket ve hoşgörü hicret etmiş bizden uzaklara. Sevgi kelimesi silinmiş lügatlerimizden. Merhamet göç etmiş gönül obamızdan. Saygı, yardım, ikram alıp başını gitmiş. İçimizde otağ kuran o güzelliklerin yerinde yellere esiyor şimdi.

Bir göç

başlamış içerimizde, ardı arkası kesilmeyen bir göç. Köylerden kentlere akın eden insanların halini andıran, içimizi harabeye çeviren bir göç. Güzel olan ne varsa iyilik namına ne varsa yüklemişler yükünü, yürütmüşler kervanlarını. Alıp başını gitmişler bizden taa uzaklara. Terkedilmiş, viran olmuş, çadırları sökülmiş, sakinleri uzaklara düşmüş metruk bir obanın görünümü var içimizde; bir kasırgadan artakalan...

Vardımki yurdundan ayağ göçürmüş

Yavru gitmiş ıssız kalmış otağı

Camlar sikeşt olmuş meyler dökülmüş

Sakiler meclisten çekmiş ayağı

Kendi

kendini öğüten değirmen misali kendi kendimizi yiyip bitirmekteyiz. Yaban olup gitmiş içimiz. Her ne kadar göçten artakalan mayhoş burukluk ve baykuşlara mekan olmaya namzet bir viraneye karşı karşıya kalmışsak da tek tesellimiz, ümidimizin göç etmediğidir. Küllenen ocaklardan hala dumanlar yükselmektedir. Kardelen çiçekleri gibi çıkıverecektir o güzellikler.

Ancak bunun

için hayatımızın bulunduğu noktadan durup geriye bakmamız gerekiyor.

Yaptıklarımızın

muhasebesini yapmak insan olmamızın gereği. Özeleştiriyi diye tanımlayacağımız bu durum kendi farkındalığımızı sağlayacaktır.

Müslüman

kendisini hesaba çekerken yanlış yaptıklarıyla ve yapması gerekirken de yapmadıklarıyla karşılaşır. Böylece “yanlışın neresinden dönülürse kârdır” anlayışıyla tövbeye yönelir. İşte hayatımızı programladığımız günler, haftalar, aylar, kandiller hedefe varmak için yollarımıza dikilen işaret levhaları olarak durmaktadır. Her belirli gün bize geçmişin muhasebesini yapmak için bir imkan vermekte, gelecek için program yapmamıza fırsat tanımaktadır. Doğum günlerimiz, yıldönümlerimiz bunun için önemlidir.

Bizim, insan

olarak, şöyle bir durup düşünmeye ihtiyacımız var. Bizi kendimize getirecek öz'ü başka yerlerde aramamız yanlış. O nüve içimizde.

“Doğacaktır

sana vadettiği günler hakkın;

Kim bilir

belki yarın, belki yarından da yakın.”